Entrada

Ser deixeble

Per pregaria.cat el dg., 11/04/2010 - 09:00

Ser creient, ser cristià catòlic... bé... ser deixeble, també i més. Ser deixeble de Jesús és reconèixer una identitat, que respon a una crida i es projecta en una missió.

Ser deixeble fa referència a un Mestre. Aquell que és per a nosaltres el Mestre, Jesucrist, i tots els altres som germans. El que es pugui afegir a això és una còpia dels col·lectius del món, que pot ser útil per organitzar-nos i un gran parany per desunir-nos. De Mestre en tenim un, com també de Pare.

Personalitzem: *sóc deixeble de Jesús*. Ell és el meu guia, el meu model, el que m'ajuda a viure i m'ensenya el sentit. Sóc deixeble de cap a peus, no a estones, sinó a tota hora. No per uns dies, sinó per tota la vida. Aquesta és una manera d'estar al món, una opció, un estil, una valoració, una manera de relacionar-me i, sobretot, és un amor i una forma d'estimar.

No sóc un deixeble aïllat, perdut en un mar inhòspit. Sóc part viva d'un grup, d'una comunitat, d'un cos. Són més que condeixebles, són germans. S'identifiquen pels testimonis i no per les marques. El mot "Jesús" els acostuma a commoure. No és una paraula com les altres, en diem La Paraula. Homes i dones, grans i joves, infants... d'arreu, en processos tan diferents com persones, però amb un mateix do, amb un mateix esperit i un camí que porta a la mateixa plenitud definitiva.

No et pensis que tot ho fem bé; això només es deia d'Ell. Hi ha pecats, errors, discriminacions i despotismes... però ens trobem per perdonar-nos, per ajudar-nos, per pregar, per fer present al Mestre i esforçar-nos. Si ens sentim superiors, no és pel fet de ser deixebles, sinó per l'estretor de la nostra ment. Quan ens n'adonem, sabem que ens cal restar a la porta amb humilitat i dir-li: "Senyor Jesús, tingues pietat de mi".

Ens agrada la vida, la natura, l'amor, la ciència, el progrés humà, però, de forma especial, la justícia social, la fraternitat, la pau, la capacitat d'entesa. Treballem de mil formes, moltes d'elles ben creatives, per humanitzar aquesta societat amb una preferència clara: els explotats, els pobres i els que pateixen. Tot això ens ho ensenya Ell, que hi és present des del matí de Pasqua.

Jesús Renau sj.

Joan 20, 19-29.

l capvespre d'aquell mateix dia, que era diumenge, els deixebles, per por dels jueus, tenien tancades les portes del lloc on es trobaven. Jesús va arribar, es posà al mig i els digué:

--Pau a vosaltres.

Dit això, els va mostrar les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir:

--Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.

Llavors va alenar damunt d'ells i els digué:

--Rebeu l'Esperit Sant. A qui perdonareu els pecats, li quedaran perdonats; a qui no els perdoneu, li quedaran sense perdó.

Quan vingué Jesús, Tomàs, un dels Dotze, l'anomenat Bessó, no era allà amb els altres deixebles. Ells li van dir:

--Hem vist el Senyor.

Però ell els contestà:

--Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no fico el dit a la ferida dels claus i no li poso la mà dins el costat, jo no creuré pas!

Al cap de vuit dies, els deixebles es trobaven altra vegada en aquell mateix lloc, i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús va arribar, es posà al mig i els digué:

--Pau a vosaltres.

Després diu a Tomàs:

--Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis incrèdul, sigues creient.

Tomàs li va respondre:

--Senyor meu i Déu meu!

Jesús li diu:

--Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist!